

LVI.

Betænkning

over

Forflag til Lov om Hærens Ordning.

(Afgiven af Landstingets Udvalg den 6te Juni 1880).

Shvorvel Udvalget i sin Helhed samstemmer i Ønsket om, at den ved § 186 i Hærløven af 6te Juli 1867 paabudne Revision af Loven omsider i denne Rigsdagsamling efter saa mange Aars for-gjæves Bestræbelser kunde blive bragt til Ende, er det dog ikke lykkes det at komme til Enighed angaaende det Forflag til Lov om Hærens Ordning, som foreligger Udvalget til Betænkning i den Form, hvori det er kommet til Landstinget fra det andet Thing.

Af Udvalgets Flertal (Blom, Carstenfen, Grifsen, Falsesen, Hassner, Jessen, Suel, Krieger, Magius, Moug, Pedersen og Turen) vilde mange vistnok have kunnet slutte sig til det Folkethinget af Krigsministeren forelagte Forflag i alt Fald med nogle Modifikationer, idet man ikke kan anse den ved Forflaget tilføjede, fastere og mere harmoniske Ordning af Hærvæsenet som for dyrt betalt med den aarlige Udgiftsforøgelse, den vilde medføre. Den foreslaaede Hærorordnings Fordele ser man ikke i dens Forhold til denne eller hin forud opgjorte Forsvarsplan; da det overhovedet maa anses for ugjortligt at opstille nogen almengyldig Forsvarsplan, kan man ikke gaa videre med sine Forbringinger til en Hærorordning, end at den skal være brugelig under enhver rimelig Form, som Forsvaret efter de indtrædende Forhold maatte kunne antage; denne Forbring forekommer det Flertallet, at Krigsministeriets Hærorordning tilfredsfiller, og det skønner ikke rettere, end at den hverken foregriber eller betinges af, hvorledes det i Diebliffet aldeles aabne Spørgsmaal om Anlægget af nye Befæstninger vil blive afgjort.

Men overfor den Stemning, der har givet sig tilkænde i det andet Thing, samt i Betragtning af, hvor megen Magt der ligger paa, at Hæren bringes ud af den Usikkerhedstilstand, hvori Forhandlingerne om dens Omordning nu have holdt den i mange Aar, erkjender Flertallet Nødvendigheden af at give Afkald paa Fyldestgjørelsen af mangt et i og for sig ikke uberettiget Ønske i det Naab derved at bane Veien for en Forstaaelse mellem den lovgivende Magts tre Faktorer i denne vigtige Sag.

Paa den anden Side ser Flertallet sig dog ikke istand til at tilraade Landstinget at afviescere ved Lovforflaget i den Form, hvori det foreligger fra Folkethinget. Magtet det beredvilligt skal erkjendes, at dette Forflag i visse, ikke uvigtige Retninger giver Bestemmelser, der maa opfattes som virkelige Fremstrid fra Hærens nu bestaaende Tilstand, er der andre Punkter, hvor Forflaget, om det vandt Lovskraft, i en høist betænkelig Grad vilde svække Hæren. Flertallet gaar ud fra, at Hæren i sin nuværende Stikfelse ikke paa noget Punkt taaler at svækkes, hverken i Henseende til numerisk Styrke eller til Organisationens Fasthed; og idet det betragtes som Diemebet med Revisionen af Hærløven af 1867 at raade Bod paa de Mangler, der have viist sig at flæbe ved den, samt, hvor det behøves, at tildeibringe den Harmoni mellem Organisationen af Hærens enkelte Bestanddele, uden hvilken disse ikke i fuldt Maal kunne yde hverandre den nødvendige Støtte, tror Flertallet, at der ikke bør viges tilbage for en Udgift til Hæren, som ikke blot overstiger den Beføstning, Folkethingets Hærløvsforflag vilde medføre, men som ogsaa gaar